

Horváth M. Ágnes - Tornádó

I. rész

1. fejezet

Marina

Behunytam a szemem, úgy élveztem a viszonylagos csendet. Néztem a porszemeket, ahogy szállnak az ablakon áthatoló napfényben, ami végigfutott a kopottas polcokon, amin katonás betűrendben sorakoztak a könyvek.

Egyetlen lány ült bent, egy könyv fölött, de nem olvasott, hanem a telefonjába fecsegett, egyértelműen pasival beszélgetett, olyan hangsúllyal, mint ahogy azok a lányok szoktak, akik ágyba akarják csalogatni a vonal túloldalán lévő hang tulajdonosát.

Merengésemet a parkolóban hirtelen fékcsikorgással megálló autó akasztotta meg, amiből bömbölt mély basszussal a zene. Behallatszott az ajtócsapódás, majd kinyílt a bejárati ajtó. A belépő szőke srácot végigtapogattam a szememmel a feje búbjától a lábujja hegyéig. A mosolya azonnal szemetszúrt. Az instán láttam őt először, a bátyám oldalán. Magabiztosan vigyorgott a kamerába, mint akié az egész világ, tudja, hogy dögös, és nem fél használni. Persze akkor rákerestem, de sehol sem találtam saját profilt hozzá, nem volt fent egyik platformon sem. És ha én nem találtam meg, akkor tuti nincs is neki. Kitűnő voltam nyomozásban. Mandynek is mindig én stalkoltam le a pasikat.

Világító zöld szemébe belelógott a napszítta szőke haja, fehér szörfös mintájú trikója csak úgy rikített az olajbarna bőrén. Fülében megcsillant legalább három piercing, csuklóján bőrszalagok tekeredtek körbe, rajta egy ezüst szörfdeszka. Rayan egyszer említette a nevét, innen tudtam, hogy Kainak hívják, és pár évvel idősebb nálunk, olyan huszonhét körül volt.

Pimaszul, magabiztosan elment előttem, szemei belémfúródtak egy pillanatra, amitől az egész gyomrom belebizsergett, és máris éreztem, hogy a hajam tövéig elpirulok, mint egy pipacs.

Szememet azonnal a monitorra tapasztottam, ő elhaladt az asztalom mellett, máris kiszúrta a szőkeség barbie Rebekát a sarokban, aki vihogva integetett neki, így öles lépteit arra irányította. Ahogy bevonult, a csend elillant. Hangos pusmogás és idétlen vihogással mindketten az egyik polchoz léptek. Le sem tudtam venni a szemem róluk. Vártam, hogy mikor lesznek még hangosabbak, hogy elküldhessem a srácot a könyvtárból. Vagy melegebb éghajlatra. Nem is volt tag, arról tudnék. Mindenkit ismerek névről, akik bejárnak ide a könyvtárba. Ő is csak amolyan bugyihúzógaató szörfös volt, aki repkedett lányról lányra. Nem is ez bosszantott a legjobban, hanem az, hogy minden szombat hajnalban hatalmas szeméthegeket hagytak a péntek esti tivornájuk után a parton. Utáltam, hogy mindig az összeszedésével nekem kellett bajlódnom. Nemegyszer még használt kotont is találtam a homokba taposva az eldobált sörös- és üdítős dobozok között.

Egyre hangosabbak lettek, így a dühöm is egyre magasabbra hágott. Égtem a vágytól, hogy megszakítsam ezt a kis bájolgást. Összecsaptam a könyvemet, hogy felszólítsam őket, de ekkor hirtelen a pultomhoz léptek.

– Ezt írd fel hozzám – csicseregte a kis szőkeség. A srác úgy nézett a nagy zöld szemeivel, hogy ismét belepirultam rendesen.

– Mikor szándékozol visszahozni? – A monitorra meredtem inkább zavaromban.

– Kai, mikor akarjuk visszahozni? – fordult a szörföshöz, aki még mindig nem vette le rólam a szemét, én meg még jobban belebújtam a kijelzőbe, amíg bepötyögtem a könyvet.

Steve Sleight: Teljes vitorlás kézikönyv

– Egy hét elég lesz – mély hangja végigzongorázott a gerincemen.

– Ez így nem szabályos. Ha neki – böktém a srác felé – lesz a könyv, akkor be kell jelentkeznie tagnak.

– Jaj már, Marina, csak írd fel hozzám! – csicseregte a barbie baba. Szőkített haját kacéran hátradobta.

– Ha nem kerül vissza a könyv, akkor az huszonöt dollár lesz. – Nem tudtam megállni megjegyzés nélkül.

– Itt lesz a könyv egy hét múlva. – dörmögte, és már el is vette a könyvet Kai, én meg néztem, ahogy a barna csuklóján megcsillan az ezüst szörfdeszka.

– Ha megrongálódik, vagy tönkremegy, akkor is ki kell fizetni! – Már az ajtó felé vették az irányt, rám sem hederítettek, Rebeka tovább flörtölt velem.

– Gyere menjünk fagyizni, már úgyis unom ezt a helyet! – A kis páros már a kijáratnál volt, Kai kinyitotta a kiscsajnak az ajtót, és előreengedte, de még visszafordult és kacsintott egyet, a vért az arcomba kergetve, mert elkapta a pillantásomat.

Még behallatszott, hogy a parkolóban tovább nevetgéltek.

Nem tudtam levenni róluk a szemem, ahogy beszálltak a kocsiba, és kisebb porfelhőt hagyva maguk után, csikorgó kerekekkel kivágódtak a parkolóból.

Nagyot sóhajtottam, és visszafordultam a pulthoz, és felraktam a tankönyvet, amit addig az alsó polcon tartottam.

Mit nem adnék most én is egy jó kávéért. De még itt kell lennem három órát! – sandítottam a faliórára.

Mivel nyár volt, így nem számíthattam további olvasókra visszatértem hát a polipok életéhez, hogy messzire számúzzuk azt a zöld szempárt.

A nap többi részében nem háborgatott senki, így teljesen elmerülhettem a tenger élővilágában és kijegyzeteltem olyan anyagot, amit majd a szakdolgozatomhoz jól jöhetnek. Különösen érdekeltek a nyolclábúak élete, csodálattal néztem róluk videókat, olvastam el róluk mindent, ami csak elém került. Elképesztett testük felépítése, hogy akár egy pingponglabda nagyságú lyukon is ki tudják préselni magukat.

Pár óra elteltével tagjaim elgémberedtek, minden porcikám egy kis mozgás után sóvárgott. Kivételesen örömmel zártam be a könyvtár ajtaját.

Nem a városon keresztül mentem haza, hanem elkanyarodtam a tengerpartra. Az idő hívogatóan langyos volt, hűvös szellő fúj a víz felől. Bőrömön végigfutott a libabőr, annyira tökéletes volt egy kis sétára. Ha egy kicsit tovább maradok, akkor még a naplementét is végignézhetem.

Reggel siettem a könyvtárba, nem tudtam körbenézni, de most alaposan megnéztem mindent, ami az utamba került, mi változott majdnem több mint fél éve.

Valahogy örültem neki, hogy sok változást nem fedeztem fel. A járda repedései még mindig megvoltak, a barkácsbolt a felirata ugyan olyan kopott, régimódi volt, ahogy Jack bácsi a tulajdonos. Rayan és apa gyakran fordult meg nála, mivel olyan alkatrészeket is képes volt szerezni, amit az interneten még csak nem is hallottak.

Néhány andalgó szerelmespárral találkoztam útközben, akik inkább egymással voltak elfoglalva, csak engem izgatott a narancsos- rózsaszínes égbolt.

A strandtáblát valaki megigazította, már nem állt olyan csálén, mint a legutóbbi vihar után, de a tövében zölden hajladozó rozmarynhoz nem nyúltak. Ahogy elhaladtam mellette, nem tudtam

megállni, hogy egy levelet le ne szedjek, és szétmorzsoljak az ujjaim között. Azonnal az orromhoz emeltem, mindig meglepett, mennyire erős az illata ennek a fűszernövénynek. Anyával nagyon szeretjük, gyakran áztatjuk olivaolajba.

Cassy szaladt el mellettem tenger felé, aki két háznyira lakik tőlünk, lobogó fülű spániel kiskutyája húzta maga után,

– Szia! – vékonyka hangja édesen csilingelt, majd kacagásba fulladt, ahogy a kis négylábú belevetette magát a homokba, és hatalmas randarírozásba kezdett.

– Szia Cassy! – kiáltottam utána, de szerintem már nem is hallották.

Ahogy kiléptem a járdát szegélyező bokrok közül, meghallottam a nevetgélést, gitározást, a szörfösök bandáját. Egy tábortüzet ültek körbe, Rebeka persze ott virított Kai mellett, ott volt még a bátyám Rayan is, és a többiek. A lányokon nem volt túl sok ruha, a srácok is max egy trikót viseltek a bermudájuk felett.

Megtorpantam. Nem volt kedvem közérjük menni, az idétlen tuskókhoz, pláne a bátyámhoz nem, aki Amandát szorongatta. Nem is értettem Mandyt, mit eszik rajta. Együtt lógtunk mindig a könyvtárban, könyvtesók voltunk, de Rayan elrabolta tőlem. Azóta szinte el sem jött hozzám. Nem volt kedvem most bájcsevegni velük. Amanda Rayan ölében ült, és valamin nagyon kacagott, hogy majdnem elborultak a homokban.

Kai és a szökeség nem voltak ennyire összebújva, csak ültek a többiekkel együtt a tábortűz mellett.

Végül úgy döntöttem, hogy ott maradok a bokrok takarásában, leültem a padra, és onnan néztem a fény játékot. Mikor kezdett sötétedni és a csapat is elkezdett egyre hangosabb lenni, gyorsan összeszedtem magam és hazasétáltam. Mérgesen gondoltam a holnapra, amikor is szombat hajnalban, majd szedegethetem újra utánuk a szemetet. Akárhányszor megemlítettem a testvéremnek, csak kinevetett és lerázott, azzal a dumával, hogy próbáljam meg élvezni az életet.

Élvezném én, de most a tanulásnak van itt az ideje. Már nemsokára végzek mint tengerbiológus, aztán jöhet az élvezet. Most az egyetemre kell koncentrálnom. Bezzeg ő könnyen beszél, csak be kellett tennie apa egyik műhelyébe a seggét, és a kisujját sem kellett mozdítania, hogy legyen jó állása.

Ahogy hazaértem, láttam, hogy apa még nem jött meg, kocsija nem állt szokásosan a feljárón.

Belépve a lakásba lehúztam a félcipőm, és élvezettel sétáltam mezítláb a hideg padlón.

Anyának beköszöntem, ilyenkor, amikor apa nem volt itthon, szokásosan a laptopja felett görnyedt, fülessel a fején. Annyira belemerült az írásba, hogy észre se vett, és összerezsent, amikor üdvözlésül hirtelen egy puszit nyomtam az arcára. Magára is hagytam, ilyenkor tudtam, hogy nem érdemes zavarni.

– Húzzál fel egy papucsot! – kiáltott még utánam. Elmosolyodtam, hogy észrevette. Mindig ezt szajkózta, pedig nyáron utáltam papucsban járni a lakásba. Szerettem érezni a hűsítő, hideg követ a talpam alatt.

Nem volt nagy étvágyam, de egy kis fagyinak nem tudtam ellenállni, de amikor leültem a konyhaasztalhoz, folyton csak a csapat képe járt az eszembe, ahogy buliznak lent a parton.

Kedvetlenül túrtam a gyümölcssalátámat, olvadozott benne a vaníliafagyi.

– Mi van kis szívem? – zökkentett ki anya.

– Semmi! – duzzogtam.

– Miért nem mész te is a partra, mint a többiek? Ha jól tudom, Mandy is ott van.

– Pont azért! Ne kezd már te is! Nem bírom azt a bandát! Attól, hogy Rayannel jár, nekem nem kell ott lennem. Sőt, örülnek, hogy nem vagyok ott, gyertyatartónak! – felnyaláboltam a tálát és felcaplattam a szobába. Bedugtam a fülest és inkább elindítottam a zenéimet.

Észre sem vettem, hogy pár szám után hangosan énekeltem, csak arra lettem figyelmes, hogy Rayan veri az ajtót.

– Halkabban! Nem vagy egy Taylor Swift! – kiabálta be.

Felmutattam a zárt ajtónak a középső ujjamat, halkan suttoztam.

– Mandyt cseszegesd, ne engem! – majd eszembe jutott, hogy ideje lenne lezuhanyoznom, így gyorsan beszaladtam a fürdőbe, nehogy Rayan beelőzzön.

Kai

Nyomtam gyorsan egy üzenetet Rayannek.

Igyekezz már!

Mindjárt megyek, csak hugi

betelepült a fürdőbe. De már mindjárt kész.

Rebeka már teljesen rám volt csavarodva, a verdában, szinte a kisujjamat sem kellett mozdítanom érte. Erős parfümje már teljesen belengte a verdát, olyan tucát volt, amit minden hozzá hasonló csajon érezni, édes vattacukorszag.

Kezemet lazán a combjára tettem, nem tiltakozott. Könnyű préda. Legalább nyugodtan piálhatok a többiekkel, nem kell játszanom vele. Felnéztem Rayan szobájára, mikor indul már el. Szomjas voltam, király volt az idő egy kis tengerparti bulira. Ahogy türelmetlenül újra az ablakára néztem, észrevettem, hogy a húga éppen felkapcsolta a lámpát a szobájában. A könyvtárban alig bírtam levenni a szemem a napfénytől vörösesen csillogó selymes barna fűrtjeiről. Egy bekunkorodott a dekoltázsába, egyenes a két kerek halom közé. Vajon milyen lehet az illata? Rebeka szökített haja hozzá képest fakó volt és fénytelen.

De legalább kéznél volt.

Kivágódott a bejárati ajtó, végre Rayan megjelent, kezében egy négyes söröspakkal. Na ezért legalább érdemes volt várni.

– Hoztam piát! De azért ugorjunk be venni még párat! Nem lesz elég.

– Nem szeretem a sört én koktélt kérek! – Rebeka elhúzta a száját.

– Én meg téged! – fordítottam az arcát az enyém felé, majd lesmároltam, hogy elhallgattassam picsogó hangját. Odaadóan simult a számba, éreztem sárgadinnye rágójának édes, gyümölcs ízét. Rávigyorogtam, majd gázt adtam a legközelebbi üzletig, ahol a kiscsaj kipattant, és már be is szaladt, az alkohol felhozatal felé vette az irányt.

Rayan lepacszított a pult mögött álló sráccal, gyorsan én is lejattoltam vele. Még mindig furcsa volt, hogy itt mindenki ismer mindenkit. Csak pár hete érkeztem, de Rayan által már megismertem a fél kisvárost.

Csak Marinát nem.

A parton már egy kisebb csapat várta a muníciót, hangos füttyel jutalmazták a megrakott csomagok láttán. Rayan pulcsit is hozott Mandynek, amit a lány azonnal felkapott, és összebújtak a homokban. A hangerőt azonnal valaki felcsavarta, néhányan táncolni kezdtek, páran elmentek úszni.

Rebeka sokat sejtető mosollyal nyomult rám, én meg le sem tudtam venni hegyesedő mellbimbóiról a szemem. Bennem már dolgozott a sok sör, de még nem voltam részeg. Az ágyékom és az óvszer egyszerre nyomta a nadrágomat, így felugrottam és a kocsi felé húztam a csajt, aki nem tiltakozott. Láta, hogy megvettem a gumit, nem árultam zsákbamacskát.

Miután végeztünk a kocsiban, visszamentünk a tűzhöz és bevedeltem a maradék sörömet.

Már majdnem hajnalodott, mire mindenki kidőlt. A kocsinál próbáltam beszélgetni Rebekával, de a nyelvem már nem nagyon forgott. Rayan figyelt minket fél szemmel, majd odalépett, és elvette a kulcsokat.

– Most én vezetek, szerintem eleget ittál.

– Nem tiltakozom! – húztam félmosolyra a számat. Rebeka tapadt rám, mint a matrica, így örültem, hogy már hazavisszük, eszem ágában sem volt a kecómba invitálni, kellett egy kis nyugi. A csaj nem egy észkombájn, túl sokat nyafogott. Hosszútávon már inkább nyűg volt, mint élvezet.

Az úton hazafelé forgott velem a világ, Rebeka parfümje is rátett egy lapáttal, örültem, amikor végre kiraktuk otthon, és tövig lehúztam az ablakot, hogy a hűvös levegő kicsit észhez térítsen.

– Jól vagy? – nézett a visszapillantóba Rayan. Nyögtem egyet, felmutattam a hüvelykujjamat.

Mandy ásítózott nagyokat, és hozzábújt a haveromhoz. Mennyivel másabb a kapcsolatuk, mint az enyém, ami nem is volt annak mondható.

Rayanék engem is kiraktak, megegyeztünk, hogy holnap elmegyek a verdáért hozzájuk.